

Kázání v Ostravě-Třebovicích (32. v neděle v mezidobí L.P. 2024)

„*Dala všechno, co měla, celé své živobytí,*“ vyslechli jsme v závěru dnešního evangelia (Mk 12,38-44). Mohli bychom přeložit také: „*Dala celý svůj život.*“ Bohu dáváme vždy žalostně málo, pokud mu nedáme celý svůj život. A to je zároveň největší životní výhra. Ano, došlo k tomu už při našem křtu. Ale svůj křest musíme dennodenně ratifikovat. Znova a znova se dávat Bohu. A nedáváme Mu z toho, co je naše, protože všechno je Jeho (kromě našeho vzdálení se od Něho, tedy kromě hříchu).

Vdova z evangelia vhadzuje penízek *do chrámové pokladnice*. Vdova ze Sarepty sytí proroka (1. čtení - 1 Král 17,10-16). Když situaci obou žen pokřesťanštíme, tak vidíme důležitost církevnosti v našem dávání Bohu. To nás také chrání před iluzorností vlastní zbožnosti.

Někdy není snadné ani obšťastňující pořad dokola vybízet k pomoci v místní Církvi - ve farnosti. Protože všichni toho mají strašně moc (to je východisko a trend dnešní doby). No jo, ale je třeba k tomu zvát - vždyť to může být pramen požehnání!

Vdova ze Sarepty předtím, než dá, svou perspektivu nevnímá moc růžově („se synem dojím ten zbytek, co máme, a umřeme“). Ale ona nasytí nejdříve Hospodinova proroka, na jeho pokyn, - a najednou má dostatek pro sebe i pro svého syna. Budu-li se starat jen o to, co potřebuji já, a tak se zapouzdřím sám v sobě, nikdy nebudu spokojen a nikdy nebudu mít dost („najíím se a umřu“).

Jasně, že mám málo času, málo zdraví, málo sil, málo schopností, málo peněz... Možná se ptám, proč mi toho všeho Bůh dává tak málo? Kdyby mi dal dost, tak potom bych z toho dal Jemu. Obávám se, že tento šílený světský kalkul často prakticky žijeme i v našem duchovním životě...

Buď jsem mladý, nebo starý. Buď mám malé děti nebo velké děti nebo žádné děti („tak ať to dělají ti, kdo mají děti, když se to dělá pro děti“ - takto se ale v rodině neuvažuje). Buď musím do školy či do práce, nebo už mám odpracované atd. Všecko z toho a ještě mnoho jiného mohu použít jako důvod, proč nemohu ve farnosti něco udělat. Nemáme však hledat důvody, proč ne, ale spíše se ptát, jak.

Se starozákonní praxí desátků se lehce vypořádáme argumentem, že je to farizejské a že důležité je přece to, co máme v srdci. Jistě, ale často je měřítkem nitra právě vnější čin. Pán Ježíš nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit. Desátek - to není jen část peněz, ale také desátek (dvacátek, padesátek atd.) času, energie, ochoty...

Tím, že něco dám Bohu, tím, že něco udělám pro Boží církev, obrovsky získám. Jistě - je to záležitost víry. Takže pokud v Boha prakticky nevěřím, nebude to nic pro mě. Záležitost víry - tzn. není to o citu, ale o vůli a rozhodnutí.

Naše farnost žije z darů. Což samozřejmě nemůžeme omezit na finance. Často to jsou dary velmi prosté. Někdo v kostele uvidí pavučinu a z vlastní iniciativy ji odstraní. Někdo zazpívá, zahraje. Někdo vyčistí gajgry nebo kačírky u kostela. Někdo zamete, když vidí, že *by se mělo zamést*. Každý z nás by měl být podobný *někdo*...

Od minulé neděle do slavnosti Ježíše Krista Krále jsme v situaci sdělování návrhů členů ekonomické a pastorační rady. Nemůžeme to však vnímat tak, že navolíme někoho, kdo něco má dělat, a ostatní se budou dívat. Jsme rodina! Ostatně, těžko říct, zda Boha zajímá, kdo je a kdo není ve farní radě (tím vůbec není dotčena trvající prosba o sdělení návrhů členů).

Synodalitu Církve, o které se dnes hodně mluví, nelze smysluplně budovat, pokud Církev nebudeme vnímat jako svůj domov. Opět nejde o to, že to tak cítíme. Záleží na tom, co pro to konkrétně děláme.

Kéž bych měl dostatek odvahy a pokory dávat z mála. Kéž bych měl dostatek odvahy a pokory k životu z víry, k životu v důvěře v Boha. Jen tehdy totiž budu schopen zakusit *radost evangelia*. To je přece nádhera, že se mohu svěřit do Božích rukou. Zcela konkrétně a hmatatelně, nejenom že Mu to řeknu v modlitbě. Tedy: aby to bylo skutečné svěřením se, a nezůstalo to jen u *rádoby zbožných keců*.

Sv. Pavel píše Korint'ánům: „*Každý ať dá podle toho, jak se sám u sebe rozhodl, ne s těžkým srdcem a proti své vůli, protože Bůh miluje radostného dárce. A Bůh je dosti mocný, aby vás hojně zahrnul svými dary, takže pak budete mít vždycky a ve všem dostatek, že stačíte i na to, abyste dělali mnoho dobrých skutků.*“ (2 Kor 9,7n)

Bůh miluje radostného dárce... - možná na to lze pohlížet i z druhé strany: tím, že dávám, mohu vrůst do pravé radosti. Jsem *zván k radosti evangelia*. Bůh miluje radostného dárce a někdy ani netušíme, jakou velkorysostí nás pak zahrne...

Papež František v katechezi při generální audienci 6. 11. 2024 řekl: „*Ježíš říká: «Hledejte nejprve Boží království, a ostatní vám bude přidáno navíc» (Mt 6,33); my naopak hledáme nejprve to navíc, tedy své vlastní zájmy - a tolikrát, a úplně zapomínáme prosit o Boží království. Prosme Boha o království a všechno přijde s ním.*“

My jsme budovateli Božího království. Základním kamenem je Ježíš. Jaká milost a jaká radost stavět na Něm. Jaká milost a jaká radost patřit do stavby Kristovy Církve...